

Hana Repová

ikar

NESTRATĚ MAPU K MŮJMU SRDCU

Hana Repová

**NESTRATĚ MAPU
K MÔJMU SRDCU**

Text © 2022, 2025 by Hana Repová
Cover design © 2025 by Zuzana Valková
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Korigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Zuzana Valková.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025
ako svoju 2 475. publikáciu v elektronickej podobe.
Druhé vydanie, vo vydavateľstve IKAR prvé, doplnené vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM spol. s r.o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0128-2

Tebe...

Si meno a dvojmiestne číslo v mojej duši.

Si dobro, čo zostalo tu, každý tuší.

Také to každodenné, čo v tmách nám svieti,

ako keď tvoj úsmev a puk v sieti

tvorili ešte náš svet.

Spomienka váži viac ako jazva na srdci

a raz príde čas, že zasa stretneme sa – všetci.

Na šírej poľane slnkom zaliatej,

smútok a bolesť konečne odviata.

Kapitola 1

Ben otvoril v mobile aplikáciu, ktorá mu každý deň prinášala nejakú osvedčenú múdrosť. Robil to už niekoľko týždňov, odkedy prehral stávkou so svojim kamarátom. Ten ho napriek tomu, že pracoval na výletnej lodi, denne kontroloval, či si plní povinnosť a poctivo číta svoj horoskop. Vybral mu dokonca aj nejakú strelenú ezoterickú tetu, ktorá tie múdrosti každý deň písala.

*Horoskop Ben: Nepchajte nos do vecí,
do ktorých vás nič nie je,
lebo po ňom dostanete.*

Lorin sa pri nastupovaní do autobusu pošmykla na vrchnom schode a ako vždy, namiesto dopredu, ako sa v takýchto situáciách odporúčalo, preniesla celú svoju váhu dozadu. Presne tak, ako to niekoľko rokov robila pri výcviku lyžovania. Jej nešikovný manéver mal aj teraz rovnaký efekt ako pri lyžovaní. Spadla dozadu a zhodila zo schodíkov korpulentnú staršiu paniu, ktorá sa jej celý čas tlačila na chrbát, a dvoch ďalších cestujúcich za ňou. Po kolektívnom ospra-

vedlnení si zahanbene sadla do posledného radu sedadiel v autobuse a snažila sa vymazať z podvedomia poznámku jedného z pánov, že „s takou vlečkou ťažko do kopca“. Svoje slová doplnil sprisahaneckým žmurknutím a veľavravným pohľadom na jej nadpriemerný zadok. Tento deň sa začínal fantasticky!

Vstať, obliecť sa a vyraziť do práce ju dnes už stálo nesku-
točné množstvo úsilia. Natiahla krk k svetelnej tabuli, či vô-
bec nastúpila do správneho autobusu, lebo odvčera nebola
schopná jedinej jasnej myšlienky. Od chvíle, keď nečakane
vstúpila do kancelárie svojho priateľa Tamona, ktorý bol sú-
časne jej kolegom, a pristihla ho s kolegyňou, rozopnutým
zipsom na nohaviciach a s prekvapeným výrazom, sa pre-
padla do akejsi čiernej diery, z ktorej sa nedokázala vyhra-
bať. Dnes bol, chvalabohu, piatok a ona si stále opakovala,
že musí zvládnuť len najbližších osem hodín. Potom sa vráti
domov, zahrabe sa do svojej už trochu vyplnutej deky a vy-
plače všetky slzy, ktoré teraz musela zadržiavať silou vôle.

Po tom, ako vystúpila z výťahu a vošla cez dvere z mlieč-
neho skla do priestorov firmy, v ktorej pracovala, rozhovor
kolegov postávajúcich na chodbe so šálkou kávy v ruke ra-
zom utíchol.

„Bré ráno,“ zašepkala priškrteným hlasom a zmizla so
sklonenou hlavou a s horiacimi lícami vo svojej kancelárii.
Ani schovaná za veľkými slnečnými okuliarmi nedokázala
čeliť ich pohľadom. Tesne predtým, ako za sebou celkom
zatvorila, zaškúlila na dvere Tamonovej kancelárie, ktorá jej
včera obrátila život naruby. Dvere boli zatvorené a žalúzie na
veľkom okne stiahnuté. Presne ako včera, keď tam po krát-
kom zaklopaní vpadla.

Celú noc sa pokúšala nemyslieť na to, či strávil noc „u nej“ alebo prespal v kancelárii. Do Lorininho bytu, do ktorého sa prisťahoval len pred štyrmi týždňami, sa v noci naisto nevrátil. Bolo to správne rozhodnutie, lebo si nebola istá, ako by sa ich stretnutie na domácej pôde skončilo. Jeden z nich by však určite skončil v nemocnici alebo na policajnej stanici. Po tom, ako ich včera pristihla in flagranti, schmatla svoju kabelku a zmizla. Kútikom oka zazrela, ako za ňou vybehol, vyslobodzujúc si košeľu zaseknutú v zipse nohavíc.

Lorin zmizla vo výťahu, no cez štrbinu zatvárajúcich sa dverí ešte videla, ako sa na ňom bavia kolegovia, stojaci pri nápojovom automate. Musel sa spamätať a pokúsil sa dobehnúť ju po schodoch, no asi prvýkrát v živote mala šťastie a okamžite jej zastavil taxík. Zazrela, ako sa za ním rozbehol, no taxikára inštruovala, aby v žiadnom prípade nezastavil. Hneď nato si vypla mobil a doteraz ho nezapla.

Vyzliekla si plášť a želala si, aby mala po včerajšku odvalu postaviť sa kolegom zoči-voči a ísť si do kuchynky po kávu. No nemala. Namiesto toho zapla počítač a pokúsila sa prihlásiť do systému, no ten jej niekoľkokrát za sebou oznámil, že použila nesprávne heslo. Vzápätí vyskočilo okienko s informáciou, že z bezpečnostných dôvodov sa systém zablokoval a opätovné prihlásenie môže skúsiť až o pätnásť minút.

Zničene si položila čelo na stôl a dúfala, že tá pulzujúca bolesť v jej hlave poľaví a reštartuje sa aj jej mozog. Dokelu, kedy naposledy menila to heslo?! No akokoľvek sa namáhala, bola si istá, že kombinácia jej roku narodenia je správna.

Vtom jej po chrbte prešiel mráz. Uvedomila si, že včera odišla bez toho, aby sa odhlásila, a dnes ráno bol jej počí-

tač vypnutý. V brandži, v ktorej pracovala, ju mohol šéf za opustenie pracoviska bez odhlásenia zo systému okamžite vyraziť.

Ozvalo sa krátke zaklopanie. Skôr ako si stihla opäť nasadiť slnečné okuliare, vošiel jej kolega Ben. Alebo ako ho ostatné kolegyne od prvého dňa vo firme volali, ten s tými smutnými očami. Ale nakoniec, ako prirodzene by asi vyzerala v kancelárii s tmavými okuliarmi?

Ben mal len jeden výraz. Vždy kamennú tvár. Spomenula si, ako mu raz v jednej veľmi komickej situácii, keď sa všetci prehýbali od smiechu, myklo kútikmi úst. To bolo všetko. Ešte nikdy ho nevidela usmiať sa a bolo v ňom niečo, čo ju nabádalo mať sa na pozore. Jeho výraz ani teraz neprezradil, či si všimol jej červené oči. No musel by byť slepý, keby nie. Vystrela sa vo svojom ergonomickom kresle, lebo s týmto chlapom za tri mesiace, čo vo firme pracoval, prehodila asi päť slov. Všetky boli buď dobrý deň, alebo dovidenia. A o nej sa rozhodne nedalo povedať, že by bola nespoločenský typ. Ben sa však jednoducho nebavil vo firme s nikým. Bol to samotár a čudák. Robil si svoju robotu – podľa toho, čo počula od šéfa, veľmi dobre –, no o nič iné sa nestaral. Lorin bola v jeho prítomnosti celá nesvoja, hoci na to nemala nijaký očividný dôvod.

Krátko predtým, ako včera vošla do Tamonovej kancelárie, stála pred Benovými dverami, no neodvážila sa zaklopať a pýtať od neho peniaze na zbierku k okrúhlym narodeninám jednej kolegyne. Vtedy sa rozhodla, že si najskôr vypýta peniaze od priateľa, ktorý mal kanceláriu na proti Benovej. To bola prvá prevrhnutá dominová kocka včerajšej katastrofy!

„Zdravím.“

Lorin kývla Benovi namiesto pozdravu.

„Toto je pre vás,“ položil jej na stôl lístok a otočil sa na odchod.

„Počkajte! Čo je to?“ Zdvihla zelený papierik, na ktorom bola zmes čísel a písmen.

Ben už stál v otvorených dverách, no pri jej slovách urobil znova krok späť do kancelárie a ticho za sebou zatvoril.

„No... včera, keď ste odišli, som sa potreboval dostať do databázy nálezov a nahodiť nové objekty. Ale nemohol som, lebo ste zostali prihlásená, a tým ste moje prihlásenie blokovali.“

Dočerta!

„Musel som rozlúsknuť vaše heslo. Fakt som nemal inú možnosť. Neviem, či ste si všimli, že včera bol posledný deň, keď bolo vaše heslo platné.“

Áno, vedela o tom, no ráno nemala čas to riešiť. Chcela si zmeniť heslo popoludní. Raz za mesiac museli z bezpečnostných dôvodov všetky heslá obnovovať, no jej to pripadalo zbytočné a zdĺhavé. Hlavne teraz, keď počula, že Ben jej heslo rozlúskol ľavou zadnou.

„Zmenil som ho, aby ste sa dnes dostali do systému. Keď sa prihlásite, okamžite ho znova zmeníte. Šéfovi som o tom nepovedal. Vaša vec, či mu to povieť.“

Už chápala. Lmtnoasvr2019v! na lístku bolo jej nové heslo.

„Čo to znamená?“

„Nič. Je to len kód.“

„Ja... ďakujem. Mrzí ma, že som vám spôsobila problémy. Budem vám vďačná, ak to zostane medzi nami. Šéf by asi nebol nadšený.“

„Včera sa tu už neukázal, takže nevie, že... nevie nič,“ s kývnutím opúšťal jej kanceláriu. „Ešte jedna vec... Alebo skôr rada. Je na vás, či ju prijmete. Skúste si vytvoriť heslo podľa môjho vzoru. Opakovaný štvorčíselný kód nie je dostatočne bezpečný. Hlavne vtedy, ak niekto používa svoj rok narodenia. Uhádol som to heslo na druhý pokus.“

Dvere sa za ním ticho zatvorili, ale ona na ne ešte stále zízala. Zvláštno. Dnes si s tým chlapom vymenila viac slov ako za celý čas, čo tu robil. Žiadny z kolegov s ním však nemal užší kontakt. Všetci vedeli, že je zvláštny.

Hneď od začiatku si okolo seba postavil múr. Pamätala si celkom presne, ako mu Tamon v prvý deň povedal, že tu si všetci tykajú, a on sa naňho len čudne zahľadel a odvetil, že zostane pri vykaní. Všetkých svojím odmeraným prístupom šokoval a okamžite sa o ňom začali šíriť početné klebety. Nikto netušil, čo z nich je pravda. Vraj bol vo väzení, lebo zabil svoju manželku, keď ju pristihol s iným mužom, a potom sa sám pokúsil zastreliť, no nevyšlo mu to. Aspoň tak to niekto tvrdil recepcnej. Iný kolega potvrdil, že pri prezliekaní sa do terénu videl, že Ben má jazvu pod kľúčnou kosťou. Rozhodne mohla byť z nepodareného pokusu zasadiť si smrteľnú ranu.

Lorin fascinovalo, akou rýchlosťou sa o ňom začali šíriť reči. A zakaždým, keď jej o ňom niekto niečo rozprával, nejakú zaručene pravdivú informáciu, bolo v príbehu pridaných zopár detailov. Jeho manželka to s tým druhým chlapom robila v ich manželskej posteli, tomu chlapovi Ben vpálil guľku rovno medzi oči a ju potom zaškrtil pančuchou...

Dosť pochybovala, že to všetko bola pravda. K jeho osobnému spisu sa síce okrem šéfa nikto nedostal, no Lorin vedela, že jej šéf by človeka s takou minulosťou nikdy nezamestnal.

Keď namietala, že by v ich brandži ani robiť nemohol, nie s ich bezpečnostnými previerkami, nie so záznamom v registri trestov, jeden kolega sa len rozosmial a tváril sa, akoby bola totálny idiot. Vraj ak má človek peniaze a posunie ich správnym ľuďom, dajú sa sfalšovať všetky papiere. Lorin na to už nič neodvetila. Považovala za zbytočné hádať sa s nimi. Naďalej však neverila, že by bolo pre Bena s takou minulosťou možné zamestnať sa vo firme, kde okrem iného zneškodňovali výbušné predmety. Kolega, ktorý sa s ňou o tom hádal, bol len taký kvalifikovanejší odpaľovač ohňostrojov, a vedel o tom... nič!

Musela to heslo zadať trikrát, kým sa úspešne prihlásila. Nervy dnes nemala z ocele ako zvyčajne, keď pripravovala pre chlapov nejaký zásah, ale zo želatíny. Mohla za to aj jej matka, ktorej meno neprestajne svietilo na displeji vyzváňajúceho mobilu, akoby vycítila, že práve teraz Lorin potrebuje pokoj.

Dnes však na ňu naozaj nemala náladu, a tak sa ju pokúsila ignorovať. No namiesto pokoja jej prichádzali správy v niekoľkokomínútových intervaloch.

Zlatko, našla som pre teba skvelý víkendový seminár o zdravej výžive.

Lorin, už som ťa prihlásila, dám ti poslať šek, všetko som vybavila, už ho musíš len uhradiť. Verím, že za sto eur je to skvelá investícia do tvojej budúcnosti.

Lorin v duchu zaúpela! Neplánovaných sto eur by v jej napätom finančnom rozpočte vypálilo poriadnu dieru.

Tak mi to už konečne zdvihni! Nemám na teba čas celý deň.

Na displeji sa znovu objavilo meno jej matky. Aktivovala tichý režim a čakala, až kým Elvíra nepochopí, že jej vyvolávanie a správy sú úplne zbytočné. Nutne potrebovala pauzu. Za normálnych okolností by teraz stála s kolegyňami v kuchynke, pila kávu a chvíľu klebetila, no dnes sa rozhodla, že zo svojej kancelárie nevystrečí nos. Posledné, čo potrebovala, bolo stretnúť Tamona. Nebola si totiž istá, či by neukradla zo skladu nejakú súčasť ohňostrojev, nestrčila mu ju do trenírok a neodpálila!

Znova vzdychla a pozrela na hodinky. Minúty sa vliekli neuveriteľne pomaly a fajront bol stále v nedohľadne. Otvorila teda maily a odpovedala na zopár z nich, keď ju vyrušilo zvonenie pracovného telefónu.

„Lorin, príď ku mne!“ Šéf zložil, skôr ako stihla odpovedať.

Dokelu! To zahrabanie sa vo svojej kancelárii dnes nevyjde. Ale čo iné mohla čakať, keď jednoducho zmizla z firmy a nechala všetko tak? Jej šéf bol síce férový chlap, no toto jej isto dá vyžrať. Chvalabohu, že mu aspoň Ben nepovedal, že zostala prihlásená v systéme, keď odišla.

Zrazu zastala uprostred pohybu. Až teraz jej došlo, že Ben vie, čo sa včera stalo. Samozrejme, že to vie! Kanceláriu má oproti Tamonovej.

Dokelu! Dnes jej to fakt vôbec nemyslelo.

Nech už je popoludnie a ona môže konečne vypadnúť!

Vytiahla z kabelky zrkadielko a pokúsila sa ešte trochu upraviť, no vedela, že so svojimi červenými očami toho veľa

nenarobí. Každý, kto ju dnes videl, musel ihneď pochopiť, že celú noc preplakala. Odhodlane vyšla na chodbu.

Jej kolegovia zbadali, že opúšťa kanceláriu, a salva smiechu z kuchynky okamžite stíchla. Vedeli to! Všetci. Bojovne zdvihla hlavu a rozhodla sa tváriť, že jej je úplne jedno, ako sa na jej účet baví celá firma. Aspoň trošku jej odľahlo, keď videla, že medzi ľuďmi v kuchynke nebol ani Tamon, ani jeho milienka.

Po opatrnom zaklopaní vošla do kancelárie svojho šéfa.

„Poď, mám dnes toho toľko, že neviem, kde mi hlava stojí. Potrebujem aspoň časť papierovačiek hodiť na tvoje plecia,“ privítal ju šéf vo dverách a hrabal sa v papieroch pred sebou.

„Ja... Myslela som si, že so mnou chcete hovoriť o tom, prečo som včera jednoducho odišla.“

Dokelu, práve som sama sebe zavarila! Lorin, tebe už vážne mäkne mozog!

Šéf si s mávnutím ruky zložil okuliare a počúchal si hustú šedivú bradu.

„Včera bolo včera, Lorin. Sústredíme sa na dnes.“

Takúto odpoveď naozaj nečakala. Takže to vedel aj on. Nebol tu, ale tým, že sa nepýtal na nijaké detaily, jasne signalizoval, že vie, čo sa včera stalo.

„Ďakujem. Ten čas si nadrobím,“ hlesla.

Šéf znova mávol rukou a posunul k nej nejaké papiere.

„Postaraj sa, prosím ťa, o toto,“ začal pred ňou rozkladať listy papiera. „Tejto firme musíš ešte dnes odpovedať. Potrebujem viac informácií o tom objekte. Pošli im formulár päťdesiatdvojku, nech ho vyplnia a pošlú, potom uvidíme. A túto cenovú ponuku neakceptujeme. Nech pošlú

niečo lepšie alebo nech idú do čerta,“ podal jej ďalší list. „V podkladoch ešte stále nemáme nijaké núdzové kontakty na Benovu rodinu. Daj mu ich vyplniť, lebo inak ho o pár dní nemôžem poslať do terénu. Vyprší nám lehota dodania údajov. Pritlač naňho, nech sa o to postará.“

No skvelé! Ben jej včera zachránil zadok – a v jej prípade teda rozhodne bolo čo zachraňovať –, a ona má teraz naňho pritlačiť! Skvelý deň!

„A toto musí ísť ešte dnes k personalistke,“ s tými slovami jej podal ďalšie dva listy papiera.

Zalapala po dychu, keď uvidela okamžitú výpoveď pre Tamona aj jeho včerajšiu milenkú.

„Výpoveď? Prečo?“

„Lebo som sa tak rozhodol! On je ešte v skúšobnej lehote a jej som odporučil, aby odišla sama. V tom prípade jej napíšem dobré odporúčanie. Neváhala ani minútu.“

Lorin cítila obrovský zmätok. Do konca Tamonovej skúšobnej lehoty zostávali len dva dni. Vedela to celkom presne, lebo šéf mu pred mesiacom povedal, že jeho vyhliadky sú vcelku dobré. Práve preto musel odísť z ubytovne, kde býval. Nárok na lacné bývanie tam mal, len kým bol nezamestnaný alebo v skúšobnej lehote.

No nájsť niečo rovnako blízko v centre mesta za rozumnú cenu bolo teraz zvlášť ťažké. Do Frankfurtu sa po brexite sťahovalo množstvo firiem z Anglicka, a tak sa už zlá situácia s bytmi ešte zhoršila.

Aj preto sa nad ním Lorin zľutovala a ponúkla mu, aby sa nasťahoval k nej. Byt, ktorý jej darovala stará mama, mal takmer sto štvorcových metrov a krásny výhľad na rieku Mohan a park na jej brehu. Najskôr mu ho ponúkla ako

spolubývajúcemu, no ich vzťah sa v priebehu niekoľkých dní nečakane prehĺbil.

Teraz neveriaco potriasla hlavou nad tým, ako ľahkovážne zahnila svoje pochybnosti, či to bolo správne rozhodnutie. Od začiatku predsa cítila, že to nie je muž jej snov. Lenže osamelosť a túžba po nehe a blízkosti niekoho iného zvíťazili nad zdravým rozumom a ona sa dala opantať jeho peknými rečami. A teraz?

Zostalo jej len pošramotené ego a oči pre plač.

Nevedela, či ju väčšmi bolela jeho zrada alebo to, ako ju zahanbil pred celou firmou. Nikdy by však nebola verila, že ho šéf vyhodí. Pravdupovediac, ešte stále tomu nemohla uveriť a priamo sa ho na to spýtať nedokázala. Aký iný dôvod však mohol mať na to, že vyhodil práve Tamona a tú štetku, ktorá mu liezla do nohavíc?

Lorin pracovala v tejto firme už tri roky a bola si istá, že šéf ju má istým spôsobom tak nejako otcovsky rád, ale to, čo pre ňu práve urobil, jej vohnalo slzy do očí.

Kapitola 2

Vrátila sa do svojej kancelárie a rozložila listy papiera na stole. Podklady k personálnej zanesie až počas jej obednej prestávky. Vloží ich do priehradky, kam jej dávali poštu, a bude sa tváriť, že ju just v tomto momente nezaistihla, lebo jej bolo strašne trápne prísť tam s Tamonovou výpoveďou. Nepochybovala, že chýry o tom, čo sa včera stalo, medzitým dorazili aj k nej. Hlavou jej preblesla spomienka, ako jej pred niekoľkými dňami v bufete šepkala, že tvoria s Tamonom pekný pár.

A potom ďalšia o tom, ako Lorin vehementne diskutovala s Tamonom, či sa k svojmu vzťahu priznajú verejne. Prosila ho, aby fakt, že sú spolu, zatiaľ v práci nezverejňovali. Bolo to čerstvé a vzťahy na pracovisku nikdy nepriniesli nič dobré. Chcela, aby počkali, ako sa to medzi nimi vyvinie... No Tamon nemal rovnaký názor a ešte v ten deň jej prišli kolegyne z jeho tímu so sprisahaneckým žmurknutím pogratulovať, že ulovila takého chlapa. Tamonovi bolo jedno, o čo ho prosila. Rozhodol sa po svojom.

Vložila si tvár do dlaní, aby aspoň na chvíľu zahнала obrazy včerajška, ktoré sa jej premietali v predstavách: Ta-

monov vydesený pohľad a jednoznačná póza, v ktorej sa nachádzal.

Potriasla hlavou a odplašila myšlienku, že by možno mala šéfovi povedať, aby ho nevyhadzoval. Po prvé vedela, že ak sa šéf raz pre niečo rozhodne, je to nezvratné. Za tri roky, čo tu pracovala, ešte nezažila, že by zmenil rozhodnutie. Niekedy to schvaľovala, inokedy nie, no ak sa raz zaľal, nič ani nik ho nedokázal presvedčiť. A po druhé nedokázala by po tom, čo sa stalo, Tamona stretávať deň čo deň. Musieť s ním komunikovať o termínoch, o výstroji, o klientoch a tváriť sa, že je všetko v poriadku. Taká veľkorysá jednoducho nebola.

Trápil ju smäd, a tak jej nezostalo nič iné, ako si ísť do chladničky po fľašu minerálky. Prejsť popri kolegoch so zdvihnutou hlavou a tváriť sa, že sa jej tá včerajšia pohroma vôbec nedotkla, ju stálo neskutočne veľa síl. Hoci sľúbila šéfovi, že si včerajšok nadrobí, zmizla z kancelárie dve minúty po skončení pracovného času. Celé popoludnie myslela iba na to, že už chce byť doma s pohárom vína a obrovskou orieškovou čokoládou. A zaumienila si, že si po príchode domov okamžite otvorí poriadne drahú fľašu bieleho, ktoré Tamon kúpil pred niekoľkými týždňami. Keď namietala, že to bolo za jej peniaze, presviedčal ju, že víno je skvelá investícia a o pár rokov na ňom zarobí hotový majetok. Básnil, aký to bol skvelý ročník a aké mal šťastie, že ho získal len za pár stoviek eur. *Za jej pár stoviek eur!* doplnila ho v duchu. No dnes jej bolo všetko jedno. Nutne sa potrebovala reštartovať a nič jej v tom nemohlo pomôcť viac ako kvalitné víno.

Ako prvé ju zarazilo, že dvere jej bytu neboli zamknuté. Bola si istá, že ráno zamykala. Po tom, ako vošla, neveria-

co zízala na Tamonove kľúče na komode a takmer prázdny byt. V prvej chvíli jej napadlo, že ju vykradli, no potom ju zastihla bolestivá pravda. Bol to on!

Vyzula sa a s lodičkami v rukách neveriacky chodila z jednej miestnosti do druhej a pozerala, čo všetko zmizlo. Nový televízor, kreslo, komoda z obývačky, stolík z chodby... Dokonca aj jej drahý automat na kávu, s ktorého kúpou tak dlho váhala. Hodila lodičky na zem, nehľadiac na to, že podpätkami zrejme poškodí parkety, a rozbehla sa do spálne. Vyhádzala zo zásuvky všetku spodnú bielizeň a s úľavou vytiahla kazetu so šperkmi starej mamy. Boli to príliš masívne starodávne kúsky, ktoré neboli určené na bežné nosenie, a tak o nich Tamon našťastie nevedel. Možno by za ne dostal tisíčku, ale pre ňu mali nevyčísliteľnú emocionálnu hodnotu. Keby zmizli, nedokázala by sa starej mame ukázať na oči.

Uľahčene sa spustila na zem a rozhliadala sa okolo seba. Zmizol aj stojan s vínom, ktoré kúpil. Všade vládol neporiadok, ktorý spôsobil, keď balil svoje veci. Teda nie svoje. Boli to jej veci! Jeho majetok sa pri príchode zmestil do jedného kufra. Dnes potreboval na vysťahovanie minimálne dodávku. Nemohla uveriť, že mu dôverovala. Nedalo sa povedať, že by bola doňho bláznivo zamilovaná, a okrem toho sa jej stále v hlave ozýval akýsi varovný hlas, no mala ho svojím spôsobom rada. Ako dnes zistila, nie jeho, iba svoju predstavu o ňom, lebo tohto by Tamon, za akého ho považovala, nebol schopný.

Potriasla hlavou, keď si spomenula, ako po odchode kamarátky Kiky, s ktorou v tomto byte pôvodne bývala, odmietla všetkých serióznych záujemcov o voľnú izbu a dala si od Tamona nahovoriť, aby ju prenajala jemu. No dočkala sa

len nájomu za prvý týždeň. Potom mal vždy výhovorku. Že práve nakúpil, práve sa vrátil zo služobky a šéf mu ešte ne-preplatil náklady alebo že musel nečakane pomôcť strýkovi, ktorý má zdravotné problémy a súrne potrebuje peniaze na operáciu.

Zdalo sa jej to síce čudné, ale opantala ju svojím šarmom a ona sa dala uchlácholiť výhovorkami a nežnosťami. Hlupaňa! A to sa pre Tamona takmer pohádala s Kikou. Odvtedy, ako sa odsťahovala z tohto bytu, v ktorom s ňou bývala štyri roky, a nasťahoval sa doň Tamon, tu bola len raz po veci, ktoré si pri sťahovaní zabudla. To stretnutie bolo krátke. Po tom, ako si Tamon dovolil nemiestnu poznámku na Kikino drobné poprsie, jej naznačila, že s ním nechce mať nič spoločné. A ona hlupaňa si nahovárala, že Kika jej len závidí, že sa o ňu niekto zaujíma.

Pozviechala sa a chvatne hľadala vo svojej taške mobil. Teraz chcela hovoriť len s jedným človekom a mohla iba dúfať, že ten človek bude chcieť hovoriť s ňou.

„Kika?“ Napriek tomu, že sa Lorin snažila zo všetkých síl, nedokázala zbaviť svoj hlas emócií a Kika už pri prvom slove postrehla, že niečo nie je v poriadku.

„Mám doniesť víno?“

Poznali sa naozaj dobre.

„Aj orieškovú čokoládu,“ doplnila Lorin pomedzi vzlyky.

Kapitola 3

„To je taký hajzel!“ Kika sedela na zemi oproti Lorin v jej vyplienenom byte a nemohla uveriť, ako sa ten kretén zachoval.

„Čo mieniš robiť?“

„Čo môžem robiť? Netuším, kde je. Volala som mu tisíc-krát, no má vypnutý mobil. Poslala som mu niekoľko správ, v ktorých som mu vynadala tak, že moju matku by rovno odviezli, keby si ich prečítala, ale nič mi to nepomôže.“

„Na polícii si už, dúfam, bola.“

Lorin sa rozplakala ešte viac a pokrútila hlavou. Zjavne nepomáhala ani fľaša bieleho a päťstogramová čokoláda, ktorú Kika stihla cestou sem ukoristiť na pumpe.

„Nemôžem robiť vôbec nič. Na nájom sme mali ústnu dohodu.“

„Lorin! To nemyslíš vážne! Dobre, ale ukradol ti kopu vecí.“

„Ja viem, ale zaplatil ich zo svojho účtu.“

„Čože? Nerozumiem.“ Kika sa načiahla, aby doliala Lorin aj sebe víno, ale nespustila z nej pritom pohľad.

„Tamon potreboval na predĺženie víza doložiť, že má na účte niekoľko tisíc eur. Samozrejme, že toľko nemal. Omy-